

SAUL ÉS DÁVID. (Lásd a 117. lapon.)

XXXVIII kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.

1890. február 23-án

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

JOLÁNKA EZ IDŐ ALATT egészen más-kép töltötte a napot. Még pedig nem igen kellemetes módon. Ha tudta és elhitte volna, amit az ijesztő képű Magdolna asszonyról beszéltek, akár azt is gondolhatta volna, hogy őt már bünteti, amiért tegnap megleste. De Jolánkának efféle nem jutott eszébe, el sem hitte volna s ami baj érte, arról maga is belátta, hogy maga a hibás benne.

Mert amióta Tamással beszélt, megint csak nem tudott jól oda figyelni a dolgára. Mindig azon járt az esze, valjon milyen hirrel jön majd meg a jeles és okos Tamás, mit fog majd mondani? Jolánka el volt tökévelve, hogy nem tágit, nem engedi azt a szegény Magdolna asszonyt egykönnyen bántani s előre elgondolta, miképen fogja majd védelmezni, akármit beszél is az a tudós és böles Tamás. Ez bizony nagyon szép gondolkodás volt, csakhogy egy kis hiba esett mellette: akármit csinált Jolánka, mindenben eltévesztett valamit, mert nem járt ott az esze a munkáján. A kötésnél elejtegette a szemeket, az írásnál egész szavakat kihagyott, a számadásnál rosszul végezte az összeadást, — már mi tagadás benne, a legszelidebb tanító sem találta volna rendjén a dolgot.

A néni pedig nem volt szelid, nem is engedékeny. Pontosan utána nézett mindennek és szigoruan rámutatott a hibákra.

— Még mindig ily hanyagul végzed dolgaidat? Figyelmeztetek, hogy nem türöm az ilyen gondatlan munkát. Most

mindezt, amit rosszul csináltál, még egyszer meg köll csinálnod és addig ki nem mehetsz a szobából, amíg mindent jól és rendesen el nem végeztél.

Senki sem mondhatta, hogy ez nem volt igazságos büntetés. Maga Jolánka is belátta, de azért mégis nagyon keservesen esett hallania. Mennyi időbe telik az, amíg újra mindent elvégez! Addig Tamás már rég visszatér oda a kerítéshez... várni fogja... utoljára is megunja és... és aztán ki tudja, mit csinál! Ugy egyeztek meg, hogy majd együtt tanácskoznak. De ha ő nem lesz ott a helyén, nem lesz belőle semmi. És Tamás még csufolni is fogja, hogy megfélekedezett a szaváról.

Ámde mindezen nem lehet segíteni. Csak azt tehette, hogy igyekezett mentül hamarabb elkészülni, még pedig jól, nehogy újra kelljen kezdenie. Vigyázott is szörnyen és végre jó későn délután a néni kijelentette, hogy meg van vele elégedve, most már mehet sétálni, játszani.

Ment is nagy sietve és szinte aggódva, egyenesen a kedves rejtkehely felé. És a mint oda ért, látta, hogy nem ok nélkül nyugtalankodott, mert alig, hogy kissé szétnézett, a kerítés tövében bent a kertben egy kis csomagot pillantott meg, melyre rögtön ráismert. A Magdolna asszony csomagja volt az, melyet tegnap ott az erdőben elásott.

— Ezt Tamás dobta ide be! Oh, hát mégis kiásta!... Ez csunyaság!... Hiszen nem állapotunk még meg, hogy kiássuk. Semmi jogunk sincs a más holmijához.

Első gondolata az volt, hogy elfut és nem nyul hozzá a rejtelmes csomaghoz.

Nem aka
hozta el
aztán mé

— T

ment...
mert azt
hagyom,
kinek a k
gény Ma
neki vissz

Ezt
a csomag
rab papir
nagy beti

A ki
és szétha
ruzával
gyarló in
inkább m
furcsa so

»

asszony
hogy l
el hogy
maj m
és ő tu
csinál.
álani c
de te
aszt ne
eben a
Én ne
aszt ta
dobb a
csak p
tegyed
semit c
Ha kir
és én
nem h
aszt m
Emiké

Nem akar részese lenni a hibának. Tamás hozta elő, ő lássa, mit csinál vele. De aztán mégis csak mást gondolt.

— Tamás eddig már bizonyosan hazament... ezt a csomagot azért dobta ide, mert azt hiszi, hogy én rátalálok. Ha itt hagyom, még a kertésznek vagy más valakinek a kezébe kerül, a ki ellensége szegény Magdolna asszonynak és nem adja neki vissza.

Ezt megfontolva, egészen közel ment a csomaghoz s ekkor látta, hogy egy darab papiros is van rajta, összehajtva s kívül nagy betűkkel ráírva: »*Jolánkának.*«

A kis leány gyorsan fölkapta a papírost és széthajtotta. Csakugyan levél volt, czeruzával írva, még pedig meglehetősen gyarló írással. De Jolánka csak annál inkább meglepetve olvasta a következő furcsa sorokat:

»Kedves Jolánka! Láttam aszt az aszonyt és most már bizonyosan tudom, hogy Boszorkány, de nem mondhatom el hogy miképen tuttam meg, de aszt is maj mektudod. A tsmagot kijástem és ő tugya és most meglátyuk, hogy mit csinál. Bizonyosan ralytam akar boszut álani és azér én többé nem gyüvök ide de te nem félhez és Emike sem, mert aszt nem tugya, hogy tik is bene vattok eben a dologban. De azért vigyáz te is. Én nem bontotam fel a tsmagot és aszt tanácsolom, te se nyisd fel hanem dobd a tűzbe vagy pedik ha felnyitod csak pontosan éczaka tizenkétt óraker tegyed mer máskor nem tanálsz bene semit csak talán valami száraz falevelet. Ha kincs vann bene akor üzeny nekem és én megmondom, mitt csinály, de nem hiszem, hogy legyen. De akármí, aszt mondom jóll vigyáz és én majt Emikével megizenem honan tudom,

hogy Boszorkány és legjobb lesz ha ja csomagott megtartod a mig Emikével nem beszélsz. De aszt ne feled hogy igen veszedelmes. Jó barátod *Tamás.*«

Jolánka nagy figyelemmel bötüzte ki ezt az írást. Mi tagadás benne, először nem is annyira az értelmére gondolt, mint inkább a helyesírására... no hiszen ha ő a néninek így írna! Hanem persze Tamás... az más... neki alkalmasint szabad úgy írni, a hogy neki tetszik, és ő bizonyosan tudja is, miért ír így és nem másképen, mikor ő olyan okos és tudós fiatal ember. Vagy talán minden vitézsége mellett is meg volt egy kicsit ijedve, mert azt írja, hogy ő nem jön többé ide? Jolánka újra meg újra előlvasta a levelet és most már inkább csak arra ügyelt, mi van benne megírva.

Ezen aztán kissé meghökkent és megzavarodott. Hogy Tamás boszorkánynak mondja azt a szegény Magdolna asszonyt, azon csak elmosolyodott ugyan és a vállát vonogatta, mert akármilyen híres, okos vitéz Tamás, ebben Jolánka nem hitte el neki, hogy igaza van.

— A mamám és a nénike jobban tudják ezt... ők sokszor mondták, hogy ne higyek az efféle mesebeszédben.

De már ez nem volt mesebeszéd, hogy Tamás csakugyan kiásta a csomagot és idehozta. No de legalább nem bontotta föl, tehát nem tehetett semmi kárt benne. Igen, de azt is írja, hogy Magdolna asszony tudja, hogy ő kiásta a csomagot... ha tudja, mért nem vette el?

— Tamás bizonyosan futásnak eredt vele és persze hogy a szegény Magdolna asszony nem birta utól érni; neki nincs

olyan jó lába. Es most nem tudhatja, hova lett az ő csomagja.

Mikor Jolánka idáig jutott az okoskodásában, mindjárt tisztában volt azzal is, hogy a csomagot vissza kell adni annak, a kié. De ekkor még más valami is jutott az eszébe. Magdolna asszony kétségen kívül nem akarja, hogy amiebben a csomagban van, az ott legyen nála a házában, mert hiszen különben nem vitte volna ki az erdőbe. Talán azt is kívánja, hogy tegyék vissza oda, ahova ő elásta, ő tudja miért. Minek bántották, mit avatkoztak az ő dolgába? Ha kiásták, vigyék megint vissza.

Egészen bizonyosan azonban Jolánka

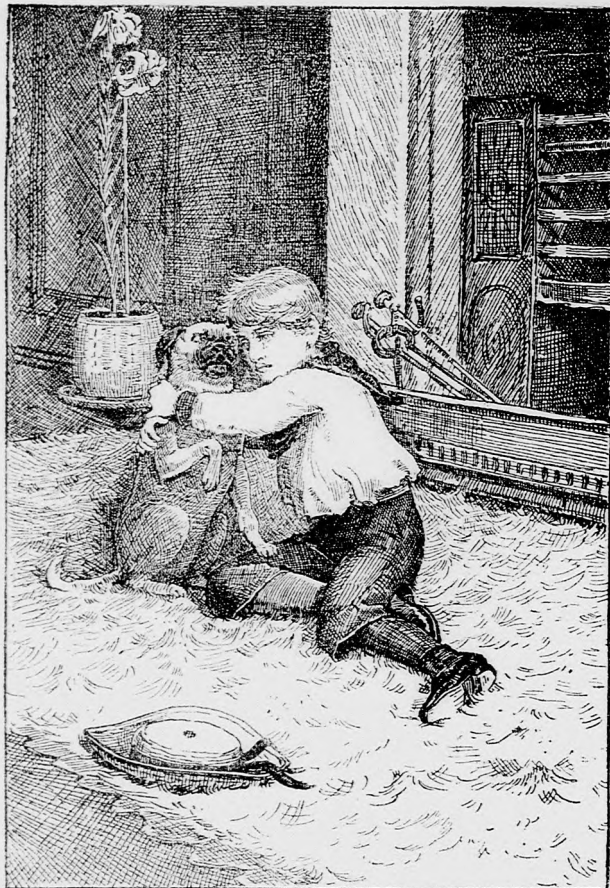
mégsem tudta, az lesz-e a helyes, ha visszaviszi a csomagot az erdőbe.

— Ezen nem segíthetek másképp, mint hogy megkérdem magától Magdolna asszonytól. Csakhogy ma már későre jár

az idő, ma már nem mehetek hozzá... majd holnap... addig elrejttem valahol ezt a csomagot.

Fölvette és kissé kíváncsian nézette. Nagyon könnyű volt. Az már bizonyos, hogy valami nagy kincs nem lehet benne.

Jolánka a sűrű bokrok közt nagy csomó száraz levél alá dugta a csomagot, s még néhány nagy követ is tett rá, hogy ha szél, eső talál éjjel jönni, ne ártasson a rejtélyes jószágoknak. Aztán gyorsan elosont onnan, mert tul a bokron lépteket hallott. Csak az öreg kertész volt ugyan, az pedig tudja, hogy Jolánka itt szokott üldögelni... de mégis jobb, ha

BUS PAJTÁSOK. (Lásd a 122. lapon.)

az sem gyanít semmit.

Nehezen tudott Jolánka ezen az estén aludni. Ujra meg újra átgondolta az egész dolgot, de nem tudott okosabbat ki-gondolni, mint hogy el kell mennie Mag-

dolna as-
legjobb l-
csomagot
tosítja, h-
ujra el-
senki ser-
elviszi a

C SA

Cs

Bü

Ar

Mi

Ny

S k

O,

Cs

Me

dolna asszonyhoz. És mégis... talán legjobb lesz, ha vissza viszi neki a titkos csomagot, elmondja a történeteket és biztosítja, hogy senki sem bontotta föl. Ha újra el akarja rejteni, bizvást teheti, senki sem fog tudni róla. Bizonyosság elviszi a Tamás levelét is. Így lesz jól.

(Folytása következik.)

GYÓGYULÁSBAN.

(Képpel a 121. lapon.)

CSAK hogy ismét felém intesz
Bágyadtan bár, de vigan;
Csak hogy ismét rám tekintesz
Nyájás szemmel, kis fiam!

Bús nappalok, könnyes esték,
Hosszu, kínos éjszakák!...
Arczodat fehérre festék,
Kis tested' sanyargaták.

Mikor nyögtél, gyors repülve
Itt termettem percz alatt —
Nyoszolyácskád szélén ülve
Virrasztva ápoltalak.

S kicsi testvéred Ilonka
Hogy sóhajtott, remegett!

O, és mennyi könnyet onta,
Lázban tudva tégedet!

Csak hogy ismét rám tekintesz
Nyájás szemmel, édesem!
Még csak három-négy nap mint ez,
És fölépülsz teljesen.

Közben az idő megenyhül,
S beköszön a kikelet —
Mire lágy szellője lendül,
Már talpon lát tégedet.

Te, jó Isten, meghallgatád
Forró, szent fohászimát —
Hála neked, visszaadád
Az én drága fiamat!

Bársony gyepre leterülve
Nézed majd a kék eget,
Mig boldog Ilon örülve
Könyvéből olvas neked.

SAUL ÉS DÁVID.

(Képpel a czimlapon.)

KOMOR, kedvetlen lett Saul, a zsidók királya. Gondok is nyomták, sötét gondolatok is bántották s nagyon rossz dolguk volt azoknak, akik körülötte jártak-keltek.

Máskor egymásra irigykedtek, ki jusson közelébe a királynak. Vetélkedtek a szerencséért, hogy ott lábatlankodhassanak a trón körül, mert kedves és hasznos dolog ám a király kegyének sugaraiban sütkérezni. Hogy is ne, mikor egy szava, egy intése teljesíthet nagy kívánságokat.

De másképp van ám, mikor haragos a király. A ki kegyet, szerencsét osztogathat, az csak oly könnyen oszt halált és veszedelmet is. S a kik azelőtt versenyezve tolakodtak a király közelébe, most ugyan-

csak huzódtak. Mert hát ki tudhatja, milyen szeszélye támad a hatalmas urnak az ő rossz kedvében! Hátha éppen arra kerekedik kedve, hogy leüttesse a fejét annak, aki eddig legkedvesebb embere volt, de most véletlenül olyankor talál megjelenni, mikor a borus lelkű király senkit sem akar látni.

Meg voltak akadva mindnyájan a király tanácsosai, és most már szerették volna, ha nem kell ott lenniök a palotában. Nem is versenytettek, nem is irigykedtek többé egymásra, inkább egyik tolt a másikat előre, maga pedig igyekezett hátul maradni. És mikor megint szerencsésen elmúlt egy nap, össze ültek aggódó tanácskozásra, hogy mitevők legyenek, mivel vidíthatnák föl az elkomorodott királyt?

Próbálták ezt is, azt is. Rendeztek mulatságot, beszéltek komoly, okos dolgokat, hizelegtek, — de mind nem használt.

Egy napon azonban hírét hallották egy szegény pásztorfiúnak, aki nagyon szépen tudott a hárfán játszani. Dávid volt a neve s egyszerű, de bátor fiu volt. Játékával sok gyönyörűséget szerzett mindenkinek, aki hallotta, és szívesen is tette. Mért is ne? Neki magának is nagy öröme telt a hurok kedves zengésében, mért ne okozzon vele másnak is örömet?

Előhívták a király tanácsosai s kérdezik, merne-e a rossz kedvű király előtt játszani? Mert veszedelmes kísérlet ám! Ha nem sikerül, a bösz király talán nyomban agyon sujtja a kézi dárdájával.

— Nem fog ő engem bántani! felelé Dávid nyugodtan.

S megjelent a komor képű király előtt és rázendített édes hangu hárfájára. Először halk, édes bus hangokat csalt ki a hurokból, minőket az szeret hallani, kinek sötét boru ül a lelkén. Saul pedig meglepetve hallgatá. Eleinte össze ránczolt homlokával tekintett a vakmerő ifjura, ki hangszerével oda állt a trón közelébe. De hova tovább mindinkább elsimultak homlokáról

a ránczok, eltűnt szeméből a harag, eloszlott lelkéről a felhő s kedvtelve hallgatá a kedves hangokat. Mert nagy volt mindenha a zene hatalma az emberre, s a hangszer mestere, aki eltalálja, kihez milyen hangon szóljon: szívnek, léleknek vigasztalója, megbékítője és jótévője. Mindig úgy volt és ma is úgy van.

Úgy volt az ifju Dávid is Saul király előtt. Amit meg nem tudtak tenni a király tanácsosai, megtette a fiatal hárfás. És Saul király maga is örömmel látta mindig vigasztalóját s valahányszor érezte, hogy a sötét boru ránehezedik lelkére, hivatta hű hárfását, hogy ez fölvidítsa.

S az ifju Dávid aztán ott maradt a király palotájában. Később aztán történt vele sok nagy és érdekes esemény, melyekről a Szentírás értesít. Király is lett Dávidból, hatalmas és bölcs király, kinek hírét évezredek mulva is emlegetik; de én egyik legszebb tettének azt tartom, hogy mint szende ifju, vigaszt tudott nyújtani egy öreg király elborult lelkének.

KIS PAJTÁSOK MESSZE FÖLDÖN.

— *Khinai leányka.* —

(Képpel a 120. lapon.)

MINAP fönt jártunk a hideg északon, a jeges, havas grönlandi eszkimóknál, a kiknek a főka és jeges medve a legnagyobb gyönyörűségök. Most onnan egy nagyot lépünk, olyan nagyot, hogy akkorát még a mesebeli óriás sem tudott volna lépni, pedig az egy egész országon ugrott keresztül egyszerre; ott termünk uj kis pajtásainknál — *Khinában*.

Hogy legelőször is azt ne mondhasák, hogy még a nevöket sem tudjuk jól, hát mindjárt megmondjuk, hogy tudjuk mi azt bizony, csak már másképp szoktuk meg. Annak az óriási terjedelmű roppant birodalomnak, mely Ázsia keleti felét foglalja el (keressétek meg a térképen), az igazi neve nem *Khina*, hanem *Sína*,

vagy még hozzánk u hát már n sok nekün ragusznak ink, anná is igen tu ugy sem t

De khinaiak tudatlan e landi eszk gyon kép mely sok pai mivel logban m bernek. nem az ő ségén s r az ideger szívesen embertől.

Nem olyan na tendövel voltak a európai koztak, ő országot amig ott lomban emberek, tákat, te földet, k kat s vol bereik es nem törö országu sem ere idegen e sokáig a dalom, szerető kedő né

Mo mert mo

vagy még helyesebben Csina. De már mi hozzánk úgy jutott el a neve, hogy *Khina*, hát már nem tehetünk róla, az ottani lakosok nekünk *khinaiak*. Remélem, nem haragusznak meg érette khinai kis pajtásaink, annál kevésbé, mert alkalmasint nem is igen tudják, és ők a mi nevünket még úgy sem tudják, mint mi az övéket.

De ez nem onnan van, mintha a khinaiak is olyan elmaradott, szegény tudatlan emberek volnának, mint a grönlandi eszkimók. Éppenséggel nem. Sőt nagyon képzett, szorgalmas, gazdag nép, mely sok tekintetben versenyez az európai mivelt népekkel, sőt egyik-másik dologban még fölötte is áll az európai embernek. A khinai nem is hiszi, hogy nem az ő népe a legkülönb a föld kerékiségén s még mai nap is lenézi, megveti az idegent, s csak nagyon nehezen és nem szívesen tanul el egyetmást az európai embertől.

Nem is csoda ez, mert még nem olyan nagyon nagy idővel, pár száz esztendővel azelőtt, csakugyan sokkal előbbre voltak a khinaiak, mint az európaiak. Az európai népek akkor mindig csak hadakoztak, dulakodtak, pusztították egymás országát és szomorú tudatlanságban éltek, amíg ott messze a nagy khinai birodalomban csöndes békességben éltek az emberek, építettek szép városokat, palotákat, templomokat, gondosan mivelték a földet, készítettek mindenféle szép tárgyakat s voltak iskoláik, tudósaik, mesterembereik csak úgy mint most. Azzal pedig nem törődtek egy csöppet sem, hogy az ő országukon kívül mi történik, de még be sem eresztettek magukhoz egykönnyen idegen embert. Csak úgy hirből ismerte sokáig a világ, hogy van ott egy óriási birodalom, amelyben igen szorgalmas, békeszerető és sok jeles mesterségben jeleskedő nép lakik.

Most már nemcsak hirből ismerjük, mert most már ellátogathat oda, aki győzi

a nagy utat. De maguk a khinaiak is utra kelnek és ellátogatnak idegen országokba, eljönnek ide hozzánk és eltanulnak tőlünk mindenfélét, amiben mi előbbre jutottunk mint ők.

Mert tanulni nagyon jól tud a khinai és szeret is. Szüksége is van rá, mert ott is úgy van régen, sok száz, sőt már egy pár ezer esztendő óta, hogy csak az boldogul igazán, akinek tudománya van. Csak mivelt, tudós férfiu juthat előkelő állásra s hiába van sok pénze, gazdagsága, — csak akkor juthat elismert ranghoz, ha sikerült vizsgálattal bizonyosságot tesz a tudományáról.

Igy tehát khinai kis pajtásainknak is ott köll kezdeniök a dolgukat, a hol nekünk: szorgalmasan kell járniok iskolába és tanulniok. Még felnőtt korukban is tovább kell mindig tanulniok, mert csak úgy juthatnak nagyobb tisztességre és méltóságra. Aki pedig nem akarna engedelmeskedni, azt megpuhítja a bambusz-nád.

Az bizony, mert ámbár mint növény, a bambusz éppen nem atyafi a magyar mogyorófa-pálczával, de ebben a dologban mégis egyformán szolgál. Minálunk már meglehetősen divatját multa ugyan, de bizony úgy hallom, hogy itt-ott még van olyan vásott gyermek, akit az édes apja nem bír másképp ránczban tartani, mint ha megkóstoltatja vele a mogyorófa-pálczát, melynek pedig egy csöppet sem kellemes az ize. No hát a bambusz-nádpálczáé éppen olyan és így a khinai vásott fiuk éppen csak úgy járnak, mint a magyarok. És a legtöbbnek ott is használ, mert inkább jól végzi a dolgát, csak ne kelljen újra a bambusz-pálczával megismerkednie. A szorgalmasak, iparkodók természetesen csak hirből ismerik. De aki nem akar jó utra térni, annak kijut belőle, még ha nagyra nőtt is, mert Khinában még a felnőtteket is bambusz-pálczával büntetik, amikor rászolgáltak.

Már a khinai leánykák, azok nem kószolgatják a bambuszt. Azok otthon éldegélnek s nem járnak nyilvános iskolába, mint a mi kis leányaink. Nem is tudnak annyit, és azt tartják, nincs is rá szükségök, amiben pedig bizony nincs igazuk. Nem is futkosnak, vigadnak ugy fiu pajtásokkal, amire sok egyben kívül egy furcsa okuk is van: még pedig az, hogy csak nagyon keservesen tudnak járni, mert a lábuk el van nyomorítva.

Ez a khinai nőknek egy sajátos, ősrégi szokása. A piczike leánykának, mikor még pólyában van, deszka-darabok közé préselik a lábfejét, hogy ez ki ne fejlődhessek, ne nőhessen. A leányka nő, nagyocska is lesz, de a lába mindig be van sajtolva és egészen elnyomorodik ugy, hogy mire a leányka egészen felnőtt, a lába feje helyett csak valami idomtalan hus és csontgömböcs van s ezen csak nagyon bizonytalanul tud lépkedni. Jóravaló czipő

KHINAI LEÁNYKA.

helyett olyanforma sarut hord, mintha egy kis számoly volna a lábára kötve; ennek a segítségével aztán elbiczeg valahogy.

Ugy gondolom, az én kis olvasóim közül nem igen akad, aki szeretne ilyen állapotban sántikálni. De a khinai leánykák azért egy cöppet sem szerencsétlenek, sőt azt hiszik, hogy ugy van az jól, sőt még arra büszkék, hogy kinek a lába van jobban össze nyomorgatva. Lassan-lassan megtanulják, hogy így is elbiczegjenek, de

akinek módjában van, nagyobb utra nem megy gyalog, hanem gyalog-hintóban viteti magát.

Otthon a leánykák mindenféle házi dolgot végeznek, csak ugy mint nálunk, és megtanulnak sokféle ügyes és hasznos munkát. Mostanában pedig vannak már sokan olyanok is, akik könyveket olvasnak s tanulnak.

Fünnak, leánynak legelső szent kötelessége, hogy a szüleit tisztelje és szeresse.

8. Szám.
Minden
de a l
szigorua
aki tiszt
apja, a

nem esil
mert a
érdemelt
Ilye
mert a k

Mindenütt a föld kerekén kötelesség az, de a khinaiak ezt különösen nagyon szigoruan megtartják és jaj volna annak, aki tiszteletlen, engedetlen merne lenni apja, anyja iránt. Még ha felnőtt ember

is már a fiu, a szüleivel szemben olyannak köll lennie, mint a kis gyermeknek. És ha nem olyan, hát az öreg apa nem megy bíróhoz, hanem maga bünteti. És ha gonosz, háládatlan gyermekét megöli is, azért

GYÓGYULÁSBAN. (Lásd a 117. lapon.)

nem esik semmi baja, joga van azt tenni, mert a khinaiak azt tartják, hogy halált érdemelt az, aki szüleit megbántani merete.

Ilyesmi azonban ritkán esik meg ott, mert a khinai gyermek korán megtanulja

az engedelmisséget, a szülei iránt való tiszteletet és még holtuk után is annyira tiszteli őket, hogy a szülei sirját tartja a földön a legszentebb helynek.

BUS PAJTÁSOK.

(Képpel a 116. lapon.)

MÁR HOGY egészen az igazság mellett maradjunk, nem lehet eltagadni, hogy az egyik pajtás nem igen busult. A pisze orru, fekete képü Mungó éppen-séggel nem tudta belátni, mi oka volna neki a szomorúságra. Nagyon jó itt ebben a szobában, kényelmesen lehet heverészni, ez pedig nagyon jól esik olyan sok kergetőzés, ugrádozás után.

Mert a kergetőzést is szereti Mungó, csak éppen úgy, mint kis gazdája: Elemér. Kivált az ilyen havas, borús téli napon, mikor nem lehet kint az udvaron szaladgálni. Elemér is éppen így gondolkozott.

— Tudod mit, Mungó? Futkározunk itt a szobában végig.

Ez nagyon kedvére volt Mungónak, aki már jót aludt ebéd után. Végig nyargaltak tehát a szobákon, Mungó torkaszakadtából csaholt, Elemér pedig kiabált, kaczagott, székeket döntött fel, asztalokat lóditott félre's versenyt futott a pajtásával. Igen jó mulatság volt: apa, mama nem voltak otthon, nem szólhatott bele senki.

De valaki mégis bele szólt, még pedig Ernő, aki egy fontos iskolai dolgozatát végezte. És Ernő, a ki sokkal nagyobb volt Eleméرنél, olyan vakmerő volt, hogy csöndet kívánt maga körül.

— Elemér! Menjete ki a tornácra, ott ugrádozzatok! Itt nagyon zavartok engem.

— Mit zavarnánk? Nem törődünk mi veled, te se törődjél velünk.

— De zavar a láрма. Elhibázom az írást s nem lesz jó a dolgozatom.

— Az a te gondod. Ugy-e Mungó? No persze, majd bizony még miattad ne is mulathassunk egy kicsit!

És csak úgy mulattak, lármáztak tovább. Ernő másodszor is, harmadszor is kérésre fogta a dolgot, de hiába. Ekkor aztán mást gondolt. Amint Elemér és Mungó egyszer ismét eljutottak a leg-

szélső szobába, egyszerre csak becsapódott mögöttük az ajtó s mikor ki akartak menni, nem lehetett, — be voltak csukva.

Mungó bölcsen bele nyugodott és mert ugyis megelégette már a mulatságot, leheveredett a szőnyegre pihenni. De Elemér nem tágitott oly könnyen. Az ajtónak rohant és döngetni kezdte. Hirtelen abba hagyta azonban, mert az apa hangját hallotta a másik szobából.

— Mi ez? Ki dörömböl ott és miért?

Erre aztán Ernő felelt és röviden megmondta, mi történt.

— Ugy? Jól tetted, Ernő fiam, szólj az apa. Megerősítem az ítéletedet, sőt még egy kicsivel meg is toldom, mert a ki pajkos kedvében nincs figyelemmel mások komoly dolga iránt, annak nem árt, ha egy kicsit gondolkozik. Elemér ott marad az ozsonna idejére is, majd csak estére szabad kibocsátani.

Meghökkenve, megszeppenve hallotta ezt az ajtón át Elemér. Jól tudta, hogy az apa ítélete ellen hiába minden kifogás. Nagy busan elhallgatott és elkeseredve kuporodott le Mungó mellé. Megölelte és czirógatta.

— Oh, kedves Mungó! Ugy-e, milyen szerencsétlenek vagyunk! Mily kegyetlenül bánnak velünk! Ugy-e, te is busulsz? Mungó nem mondta, hogy nem busul, de látszani biz az nem igen látszott rajta. Talán bizony úgy okoskodott, hogy kis gazdájának kellett volna több eszének lenni, ha nem akart ilyen bajba jutni. Nem is törődött vele többet, hanem elnyújtózott és nagyot aludt estig.

Elemér mit tehetett? Egy ideig bú-sult, aztán duzzogott, aztán gondolkozott. És mert estig bőségesen volt rá ideje, hát lassankint belátta, hogy nem jól cselekedett. S mikor este végre kiszabadult, már nem duzzogott, hanem szépen bocsánatot kért Ernőtől és ígerte, hogy ezentul figyelmesebb lesz. Ugy hallom, meg is tartja a szavát.

ves kis M

Ez

az arany

csak azé

készült.

jobban

Mariská

szott kö

Midás k

vágott r

Azt

gyermek

a fényes

erre a c

lementek

nézte, m

füzött b

rállynak

felhő, vi

ezt biz

ládájába

Pec

vedély, l

Nagy ke

rubb ró

virultak

Midás

bennök.

azt szám

kert, ha

volna. A

a mendo

AZ ARANY KÉZ.

(Mese a görög hajdan-korból.)

— Irta Szidi néni. —

LT egyszer egy király, akinek ten-
ger sok kincse volt. *Midás*nak
hívták, és volt neki még egy ked-
ves kis *Mariska* nevű leánya is.

Ez a *Midás* király rendkívül szerette az aranyat, még a királyi koronáját is csak azért becsülte meg, mert aranyból készült. Ha volt valami, amit talán mégis jobban szeretett, az csakis az ő kis *Mariskája* lehetett, aki oly vidáman játszott körülötte. De minél jobban szerette *Midás* király a leányát, annál inkább vágyott még több kincsre.

Azt hitte: csak úgy teszi boldogá gyermekét, hogy halomra gyűjti számára a fényes aranyat. Minden gondolata csak erre a célra volt irányozva. Mikor naplementekor az aranyszegélyű felhőket nézte, mikor *Mariska* aranysárga virágból füzött bokrétával futott elibe, *Midás* királynak csak egy volt a vágya: bár volna felhő, virág valódi arany és hogy ő mindent biztosan elzárhatná nagy kincses ládájába.

Pedig mielőtt erőt vett rajta a szenvedély, *Midás* király szerette a virágokat. Nagy kertet ültetett, melyben a leggyönyörűbb rózsák pompáztak. Most is ott virultak, épp oly szépen, mint mikor *Midás* még órahosszant gyönyörködött bennök. De ha most feléjük nézett, csak azt számlálgatta, vajjon mennyit érne ez a kert, ha minden egyes rózsalevél arany volna. A zenét is szerette régebben, (bár a mende-monda azt állítja hogy számár-

füle volt), de most szegény *Midás*nak legkellemesebb zenéje az aranyok csengése.

Végre már annyira erőt vett rajta a szenvedély, hogy alig nyult valamihez, ami nem aranyból készült. Szokásává tette, hogy a nap legnagyobb részét palotájának egy sötét, föld alatti zugában töltse. Alig volt jobb a tömlöcznél. Itten tartotta kincseit; és ide jött el *Midás*, mikor élvezetet kívánt magának szerezni, Miután óvatosan bezárta az ajtót, a sötét zugból előhozta kincseit és csillogtatta abban a keskeny kis napsugárban, mely a börtönszerű odunak a kis ablakán beszűrődött. Csak is azért becsülte a napsugárt, mert kincseinek nagyobb fényt kölcsönzött. Leült, számolgatta a csillámló aranyokat, a levegőbe hajigálta és felkapta a nehéz telt zacskókat, egész vékával czipelte elő az aranyport és játszva eregette ki ujjai közzül a csillogó port a nagy kupákba, melyek akkorák voltak, mint egy-egy mosdó tál. Nézegette, mint tükrözi vissza torzitott arcát a fényes arany, és egyre ezt hajtogatta, hogy: »*Midás*, dús gazdag *Midás* király, milyen boldog ember vagy te!« De nagyon kacagni való volt, mikor a saját arca torzpo fákat vetett feléje, mintha értené bolondos viseletét és csintalanul nevetné.

Boldog embernek nevezte magát *Midás*, de azért mégis úgy érezte, hogy ő még sincs olyan boldog, mint amilyen lehetne. Mert a boldogság tetőpontja neki csak az volna, hogy lenne az egész világ egy kincstár telided tele sárga fényes arannyal és ez mind az övé volna.

Egy szép napon, mikor *Midás* szokás szerint a kincstárában mulatott, egy-

szerre azt vette észre, hogy valami az árnyékát veti a felhalmozott aranyra. Fölnéz — hát a keskeny napsugár fényében meglát egy idegen embert. Ifju, nyájas arczu ember volt. Képzelődése volt-e Midásnak mely mindent sárga fényben látott? — de neki ugy tetszett, hogy ez idegen ifjunak mosolyában van valami aranyos fény. Az igaz, hogy, bár az idegen eltakarta alakjával a napfényt, mégis, mióta ott állt, sokkalta nagyobb fény ömlött be a felhalmozott kincsekre, mint azelőtt. Még a legsötétebb zúgnak is része volt e ragyogásban, és föl-föl csillámlott benne a fény mikor az idegen mosolygott, mintha csak tűz lángja és szikrái világitának be.

Midás tudta, hogy jól bezárta az ajtót s hogy nincs olyan halandó ember, aki azt fel tudná nyitni. Ebből rögtön azt következtette, hogy látogatója több mint közönséges halandó ember. Akkoriban, mikor a föld még nem volt olyan régi dolog, az ilyen földöntuli lények el szoktak látogatni az emberekhez, tudakolták hogy mint vannak, mit csinálnak, jók-e, roszak-e a gyermekek? Midás is találkozott már velök azelőtt és örült, hogy egyikük ismét eljött. Az idegen oly jóságosnak, szivesnek látszott, hogy alig lehetett nála rosztól tartani. Inkább ugy volt talán, hogy nagy kegyet jött osztani. És a kegy mi egyéb volna Midásnak, mint hogy megszorítsa halomba gyűjtött kincseit?

Az idegen körül nézett a szobában és miután ragyogó tekintetével végig nézte a csillogó kincseket, ismét Midáshoz fordult.

— Gazdag ember vagy, Midás barátom! mondá. Alig hiszem, hogy van még valahol négy fal közt annyi kincs, mint a

mennyit te itt ebben a szobában felhalmoztál.

— Hiszen megvagyok — megvagyok, mondá Midás elégedetlenül. De végre mégis csak édes kevés mindez, ha tekintem, hogy egész életemet ennek az egy czélnak szenteltem. Ha élélhetne az ember ezer évig, addigra tán megérheti, hogy felgazdagodik.

— Hogyan! kiáltott fel az idegen. Tehát nem elég ez neked?

Midás a fejét rázta.

— Ugyan mondd meg kérlek, vajjon mi elégítene ki téged? kérdé az idegen. Csak tudni szeretném.

Midás nem szólt, de mély gondolkodásba merült. Sejtette, hogy ez az idegen, azzal az ő ragyogó tekintetével és nyájas modorával, a legmerészebb kívánságát is képes is, hajlandó is teljesíteni. Itt volna tehát a szerencse-csillag! Neki csak szólnia kell és valóra válik a leghihetlenebb is, ha éppen eszébe jutna megkívánni. Sokáig eltűnődött ezen a gondolaton; képzeletében halomra rakta már az aranyat, de nem elégelte meg. Végre fényes gondolata jött Midásnak. Valóban oly fényesnek is látszott az, mint a csillogó ércz, melyet annyira szeretett.

Fölemelte fejét és az idegennek sugárzó arczába nézett.

— No's Midás? kérdé az idegen; látom, végre találtál valamit, ami kielégít. Mondd meg kívánságodat.

— Az csak annyi, felelt Midás, hogy meguntam kincseimet annyi fáradsággal összegyűjteni; meguntam, hogy amikor tőlem telhetőleg megteszek mindent, csak ilyen kevésre teszek szert. Azt kívánom

tehát, va
hozzá ny

Az
sugárzó
egész so
tör a nap

— A
ban dicsé
hogy err
ezzel?

— I
—

te kíváns
— I
Egyebet
boldogna

— I
mondá a
Holnap,
kéz birtó

Az
káprázta
ratlanul

Ho
keny nap
és a sok
gyűjtése

Mid
állapotb
reggelre
alig pir

volt, és l
leben le
Azt aka

arany k
ígérte. E
lett állt
keserves
csak ol

tehát, váljék minden arannyá, amihez hozzá nyulok.

Az idegennek a mosolya erre oly sugárzó lett, hogy fényével betöltötte az egész szobát, mint mikor felhők közül átör a napfény és beragyog mindent.

— Az »Arany Kéz!« mondá. Valóban dicséretet érdemelsz Midás barátom, hogy erre gondoltál. De beéred-e majd ezzel?

— Már hogy ne? mondá Midás.

— Sohasem bánod majd meg ezt a te kívánságodat?

— Már hogy bálnám? felelé Midás. Egyebet sem kérek. Ez elég arra, hogy boldognak érezzem magam.

— Hát legyen meg a kívánságod; — mondá az idegen, kezével bucsut intve. Holnap, mikor a nap kél, már az aranykéz birtokában leszel.

Az idegennek egész alakja erre oly kápráztató fényes lett, hogy Midás akaratlanul lecsukta szeméit.

Hogy ismét felnyitotta, csak a keskeny napsugarat látta behatolni ablakán, és a sok csillogó kincset, melynek összegyűjtése volt egész életének a munkája.

Midás keveset aludt ez éjjel. Olyan állapotban volt, mint a gyermek, kinek reggelre gyönyörű új játékot ígértek. Még alig pirkadt, már Midás teljesen ébren volt, és kinyujtva kezét az ágyból, a közelében levő tárgyakat kezdte érintgetni. Azt akarta megtudni, vajjon megjött-e az arany kéz, mint ahogy azt az idegen megígérte. Egy székhez nyult, mely ágya mellett állt s még sok minden egyébhez. De keserves csalódással látta, hogy minden csak olyan maradt, mint amilyen volt

azelőtt. Már félt, hogy csak álom volt az egész, vagy talán tréfát üzött vele az idegen. Elgondolta, milyen keserves lesz neki, miután annyit remélt, majd beérni azzal a kevés arannyal, amit közönséges uton szerezhet, mikor már arról álmodott, hogy a keze egy érintésétől fog minden arannyá változni. Mindeddig még csak szürkülni kezdett; a hajnalnak csak egy rózsaszín sávolya derengett az égboltozat szélén, melyet Midás az ágyából nem láthatott meg. Szegény Midás nagyon szomorú kedvben feküdt párnái közt, s keservesen bántotta reményeinek meg hiúsulása. Annyira elszomorodott, hogy már majdnem kétségbe esett, midőn ablakán egyszerre csak belopózkodott az első napsugár és feje fölött bearanyozta a mennyezetet. Midásnak feltűnt, hogy ennek a napsugárnak a fénye különös módon verődik vissza az ágnak fehér takaróján. Közelebbről nézte, és mekkora volt ámulata, elragadtatása, midőn látta, hogy a fehér takaró tiszta fényes arannyá változott. A legelső napsugár meghozta amire oly erősen vágyakozott. Ez volt az az »Arany Kéz«. Midás magán kívül volt örömében. Kiugrott az ágyból, ide-oda futott a szobában, megérintve mindent, ami keze ügyébe esett. Megfogta a nyszolya lábát és ez azonnal arany oszloppá változott. Félre huzta az ablak függönyét, hogy tisztábban láthassa a csodákat, melyeket pusztá kezével teremt, és ime... a rojt nehéz arany-halmazzá lett az ujján. Írást vett föl az asztalról és amikor lapozgatott benne, hát az egész tekeres arannyá lett, melyben annak egész tudománya olvashatatlaná vált. Gyorsan felöltözött

és el volt ragadtatva, midőn ékes aranyos ruhában látta meg magát, mely megtartotta ugyan a bársonynak lágy simulékony-ságát, de súlyával szinte bántón nehezedett rá a vállaira. Kivette a zsebbevalóját, melyet Mariska leánya varrt a számára. Ez is arannyá lett; szélein a kedves gyermek csinos öltései ugy látszottak, mintha arany szállal varrták volna.

Ez az egész varázslat mintha mégsem tetszett volna Midás királynak oly mértékben, mint ahogy reménylé. Mert mi tagadás? — bizony jobb szeretete volna, ha kis leányának a keze munkája éppen olyan marad, mint amilyen volt, mikor az ő Mariskája édes apja térdére fölkapaszkodva, ugy tette kezébe az ajándékot. De hiszen végre sem lehet az ilyen csekélységen boszankodni! Elővette pápaszemét és az orrára bigyesztette, hogy tisztábban lássa helyzetét. Akkoriban a közönséges ember számára még nem találták fel a szemüveget, de a királyoknak már volt; különben hogyan jutott volna hozzá Midás? De bármilyen kitűnő volt is az üveg: Midás azon vette észre magát, hogy egy betűt sem lát vele. Pedig ennek is nagyon egyszerű volt a magyarázata: mert mikor leemelte az orráról, észre vette, hogy az átlátszó kristály-lencséből vékony arany lemezek lettek. De bármilyen értékes volt ez arany-nak — szemüvegnek bizony nem sokat ért. Kissé kellemetlenül érintette Midást, hogy most akár mennyire szaporodik fel a kincse, arra sohasem lesz elég gazdag, hogy egy jóra való szemüveget bírasson.

— No végre sem olyan nagy baj, nyugtatá meg magát bölcsen. Nincsen olyan jó, hogy egy kis roszt ne járjon vele!

Az Arany Kéz feléri a szemüveget, még talán az embernek a szemelátását is. Szemeim megteszik a szolgálatot egyelőre; Mariskám pedig közben felnő és akkor majd ő olvas föl nekem mindent, amit tudni kívánok.

Bölcs Midás királyt olyan boldoggá tette a szerencséje, hogy szűk lett neki a palotája. Lement a lépcsőn, s elmosolyodott, mikor látta, hogy a lépcsőkar fája arany-ruddá vált, mikor végig huzta rajta a kezét. Megfogta az ajtó kilincset — vas volt azelőtt, de arany lett, mire levette róla a kezét. Aztán lement a kertbe. Itt sok ezer rózsa, feslő bimbó töltötte be édes illattal a levegőt. Oly gyönyörű volt a virulásuk, hogy alig lehetett szebbet képzelni. De Midás tudta a módját, hogy — az ő ízlése szerint — sokkal szebbé, sokkal értékesebbé tegye őket. Minden egyes rózsabokornál gondosan gyakorolta arany kezét, hogy végre valamennyi rózsa és bimbó, de még a bogárka is, mely némelyiknek a kelyhében ült, arannyá változott. Mire elvégezte ezt a hasznos munkáját, reggelihez hívták; és mert a friss hajnali levegő kitűnő étvágyat ébresztett benne, sietett vissza a palotájába.

Az ebédlő-teremben készen állott a reggeli. Volt ott irós-vajas foszlós sütemény, omlósra főtt pizstráng, melléje sült burgonya, híg tojás és kávé Midásnak, egy korsóval habos tej, méz és kenyér pedig Mariskának.

Mariska még nem jelent volt meg. Édes atyja megparancsolta: hívják elő, és asztalhoz ülve, megvárta az ő kis lányát, hogy vele együtt költse el a bő és jóízű reggelit. Meg kell adni Midásnak, hogy

igazán sz
még jobb
következ
hogy mi
lotta Ma
ánya...
dást, me
ség volt
esztendő
apróka
a zokog
kis meg
kát; me
csészéjé

Ek

az ajtót,
jével elt

—

Mi baj

Ma

rölgetve

ben egy

zsát tar

—

van ebb

sírásra

—

zokogva

rútat!

kertbe,

zak, me

a virág

ó jaj! E

szerenc

rózsa n

többi is

Mi tört

—

ne sirj

igazán szerette leányát, és ezen a reggelen még jobban szerette, mert nagy szerencséje következtében olyan csúcsos kedve támadt, hogy mindenkit szeretett. Nemsokára hallotta Mariskát feljönni a lépcsőn, de a leánya... keservesen sirt. Ez meglepte Midást, mert Mariska a legszendébb kis népesség volt; mindössze alig sirt annyit egy esztendőben, amennyi belefért volna egy apróka gyűszübe. Mikor Midás hallotta a zokogást, eszébe jutott, hogy majd egy kis meglepetéssel megvigasztalja Mariskát; megérintette a leánya porcellán csészéjét s fényes arannyá változtatta.

Eközben Mariska lassan felnyitotta az ajtót, megállt a küszöbön és köténykéjével eltakarva arcát, egyre sirt.

— Ej no, kisasszonyka! mondá Midás. Mi bajod van ilyen kora szép reggel?

Mariska egyik kezével a szeméit törölgetve, feléje nyujtotta a másikat, melyben egy, Midástól arannyá változtatott rózsát tartott.

— Pompás! kiáltott fel atyja. És mi van ebben a gyönyörű rózsában, ami téged sirásra készít?

— Ó édes atyám! mondá a gyermek zokogva, ez nem szép virág! Soha ilyen rútat! Alig hogy felöltöztem, kifutottam a kertbe, hogy számodra néhány rózsát hozzak, mert tudom, hogy legjobban szereted a virágot, mikor a te kis leányod adja. De ójaj! Képzeld csak, mi történt? Milyen szerencsétlenség! Valamennyi gyönyörű rózsza megsárgult, elszáradt! Nézd ezt; a többi is ilyen, és oda van édes illatjok is! Mi történhetett velök?

— No, no, édes leánykám!... ugyan ne sirj hát e miatt olyan nagyon! csitítá

Mariskáját a királyi apa; de szégyelte is bevallani, hogy ő maga tette azt, ami annyira elszomorította gyermekét. Jere, ülj ide és idd meg a tejeckédet! Meglásd, milyen könnyen adsz majd cserébe ilyen gyorsan hervadó rózsát egy ilyen arany rózsáért, mely eltart száz évig is!

— Nem köll nekem ilyen rózsza! kiáltott fel Mariska, indulatosan félre taszitva azt. Nincs ennek sem szaga, sem élete, és kemény szirma bántja az arczomat!

(Vége következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. kötetének 6-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kötőfék.

Helyesen fejtették meg: Bernáth Emil és Dezső, Fáy Margitka, Somogyi Ilonka, Katzburg testvérek, Takács Jenő, Ivantsy Margit, Szent-Imre Kató, V. Horváth Margit, Békéssy Ilus, Grimm Malvine, Schossberger L. Giduska, Kiss Paula, Hőke Dezső, Haas Berta, Kelemen Blanca, Nedeczky Szendrő, Dora és Lóránt, Pasteiner Etelka, Darvas Antal, Imre és Tamás, Bogdánffy Katinka és Lencsike, Szakáts Terka és Irén, Stern Aranka és Etelka, Leopold Irén, Hány Ferencz, Pollák Alfréd, Jusztkó Béla és Gyula, Ninger Aranka, Karsai Magda, Braun testvérek, ifj. Weöres Sándor, Heller Margit, Jolán és Ella, Altmann Pista, Nagy Mariska, Farkas Gizella és testvérei, Wurm Hugo, Fodor Pólíka és Izuska, Schlichter testvérek, Lamm Dezső, Vantsó Annika, Frank Jenő, Iró Lajos, Guáry Malvine, Visontai Ilonka, Messer Rudolf, Molnár Adèle, Santhó Károly, Kopcsák Lujza, Cziráky Jeanne, Derecskei Erzsébet és Szerénke, Deutsch Oszkár, Sugár Mariska, Bende Janka, Patrubány István, Pruzsinszky Gusztáv és Jani, Patay Tibor, Massanek Lenke, Vavrik Póli, Kiss Margit, Zoltán és Ernő, Szenes Czinczike, Márki Imre, Holzwarth Ferike, ifj. Márffy Ede, Veér Bódi, Künsztler Béla, Stern István és K. (?), Fried Manó, Finitzer Gizella, Kun Aladár, Csillag Irma, Garilli Pál, Goldfinger Emma és Irénke, Fried Sándor, Kaltneker Györgyike, Reinitz Béla, ifj. Dömötör Bertalan, Uferbach Gizella, Concha Hedvig és Klára, Ádám Tinka, ifj. Radics

Elek, Beöthy Margit, Tasnády Antal, Bartal Aurél, Márkus Oszkár, Epstein Elza, Maller Margit és Imre, Schuler Gusztáv, Murárik Berczi, Mitteregger Miczi és Andor, Hollósy Elemér, ifj. Szent-Imrey Tamás, Buck Aranka, Csérgő Lenke és Ilon, Tersánszky Máli és Ilona, Sugár Katicza és Márta, Sziklai József, Géza és Vilmos, Pánczél Armand, Löwy Kata és Berta, Gutwillig Angela, Jeszenszky Jolán, Popper Jenő, Müller Erzsike, Ráth Vilma, Wladár Marcsa, Feleki Flóra és Józsi, Aulich Vilmos, Harangi Irénke, Kaprinay Margit, Ritter Miczi és Ilus, Reisz Ella, Máder testvérek, Pál Gizike, Hirschl Szidi, Eördögh Rózsi, Freund Gyula, Fazekas Józsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ádám Tinka. A szép keret valóban méltó a te takaros írásodhoz. — **Epstein Elza.** Az egyiket besoroztam. — **Koller Kornél.** Első kísérletnek számot tesz, de közlésre még nem alkalmas. — **E. A.** Nem sokára sorra kerül. — **Söjtör Béla, Stern István, Geörch Ilés.** Feladványaitok nagyon is könnyűek. — **Grünhut Lucy.** Szívesen fogadom, csak küldjed. — **Adler Irén.** Ha már egyáltalán nem hagyhatnám megrovatlanul, hogy kis gyermek intse az öregebbet: annál nagyobb hibának tartom, ha az öregebbet akkor inti meg a gyermek, ha neki (a gyermeknek) sem oka, sem joga a megintésre. Képrejtvényedet megmutattam a kis cziczámnak s az rögtön kitalálta. — **Cseke Pódor.** Igenis: az állatkertben az oroszlán- és tigris- ház fütve van. — **Schweitzer Jolánka.** Leveledet nem értem. »Megfejtettem Nápoly városát és öt képtalányt. Tessék megüzenni a jövő számban.« Mit akartál mondani? — **Dűzs Mátvás.** Már azt úgy határozták a természettudósok, hogy nem a macska tartozik az oroszlánfajhoz, hanem az oroszlán a macskafajhoz. — **Goldfinger testv.** Ha van valami komoly kérdezni valótok, szívesen válaszolok. — **Kaltneker Györgyike.** Még hogy felnőtteknek szánt lap a »Kis Lap« rejtvényeit közli, ez már furcsa. — **Visontai Ilonka** üzeni *Gutwillig Ilonkának*, hogy Szolnokon lakik. Már most megeredhet köztetek a baráti levelezés. — **Schaffer testv.** A rejtvényetek jó, de közlését tiltja a szerénység. Egyébbel próbálkozzatok. A számtani rejtvényt nem értem. — **Ráth Vilma.** A megrovó versikében néhány ügyes sor foglaltatik. De ez egyszer bocsássunk meg Paliának. Igaz, hogy méltó keserűségedre volt. A többi közt rá olvasod, hogy:

Elvesztetted lapdádát,

Eltörted a babámat.

De aztán kérlelve mégis csak így szól a dal:

Lehet, hogy nem vagy gonosz,

Csak éppen egy picit ros.

Igy még van remény a Pali javulására. Ilonka idővel közölhetőt is fog küldeni. A képrejtvényedet megnehezíti a csonkitott vessző, melyet kicsi rajzban nehéz feltüntetni. — **Révy Emmi.** Meglehet, hogy a »Kis Lap« egyik rajzában elég lesz téve kívánságodnak, amely kívánságod semmit sem veszít őszinteségéből, ha kéréssel kapcsolod össze. — **Schlichter testv., Novák Rudi, Fáy Margitka.** Hála az Istennek, talpra álltam megint. A részvét-nyilatkozatok jól estek szívemnek. A rejtvényekből egyet megrajzoltatok. — **Feleki testv.** A rejtvényetek szerkezete hibátlan, de értelme ellen van kifogásom, mert önzésre tanít. Ujabbal tegyetek kísérletet. — **Harangi Irénke.** A szíves üdvözetlet viszonzom s bizonyára épp oly kedvesen veszik a megemlékezést olvasó társaid is. Hat éves gyermektől kevés szöveg irástláttam, mint a tied, aki szintén csak most léptél ebbe a korba. — **Beödy Sándor.** Benvenuto Cellini nem zeneköltő volt, hanem ötvös, még pedig e nemben a legnagyobb művész. Utána csak a francia Froment-Meurice említhető. — **Gutwillig Angela.** A szó részint nincs kimerítve, részint meg rövid tagjait hosszaknak mutatja fel. Nem *on* az, amivel irunk, hanem *ön*, s ez a megkülönböztetés a magyar nyelvben nagyon fontos, amelyben egyazon szónak, a rövid vagy hosszú ékezethez képest, az értelme is megváltozik: p. o.: *megörült* — *megörült*, *bánya* — *banya*, *veréb* — *véréb*, stb. Ellenben kimaradt összevetéséből a *rokkla*, *konok*, *ara*, *kar*, *orr*, stb. Ujabb kísérleted jobban fog tán sikerülni. Elvárom. Irkából kitépelt papirosra nem illik levelet írni. — **Hirkó Vladimír, Popper Jenő.** Első levélnék szebbet és jobbat nem is kívánhatok. — **Novágh Károly.** Rejtvényednek nem a szerkezete hibás, de az egyes szók magyarázata. Nógrád nem »város« de vármegye, s az oltár nem »papok főhelye.« Épp így illenek ez a szószekekre is. Az oltárt másképp köll jellemezned. — **Veiss Elizke.** Biz azt keserves volna kitalálni. Főleg a 2. és 3. betűre vonatkozó nagyon is homályos. De az egészből az látszik, hogy tudsz gondolkozni. — *Több kéziratról a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

Ezentul állandó rovattá kell avatnom a »Büntetés« rovatát. Fájdalmasan esik, hogy sűrű intéseim néhány kis olvasómnál foganat nélkül maradnak. Mindazok nevének kezdő betűit, akik a levélírás külső szabályai ellen vétének, külön megokolás nélkül közlöm ezentul. Majd rátér az, akit illet, miben hibázott: piszkosan írt-e, vagy girbe-gurba rendekben, vagy mocskos, nyíratlan szélű papirosra vetette-e oda az ő betűit.

E. E., M. X. F., R. B., Sz. D.